

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSN Zbigniew Puskarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 marca 2025 r.,

w sprawie **A. C.**

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2025 r., sygn. akt V KO 139/24

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt II AKa 220/21, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV K 59/20, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł:**

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

[J.J.]

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2025 r., sygn. akt V KO 139/24, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27

października 2022 r., sygn. akt II AKa 220/21, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV K 59/20 .

Zażalenie na to postanowienie złożył skazany A. C. podnosząc, że nie zgadza się z zapadłym rozstrzygnięciem.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. A. C. nie przedstawił bowiem żadnych argumentów, które byłyby w stanie podważyć zaskarżone postanowienie Sądu Najwyższego.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny ma miejsce w sytuacji, gdy w sposób niebudzący wątpliwości, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Sąd Najwyższy w zaskarżonym orzeczeniu w pełni prawidłowo nie stwierdził wystąpienia podstaw wznowieniowych, albowiem wskazane przez wnioskodawcę okoliczności nie mogły być do nich zaliczone. Skarżący w zażaleniu nie sformułował konkretnych zarzutów świadczących o nietrafności postanowienia Sądu *a quo*, powołując się w dalszym ciągu na okoliczności związane z merytorycznym rozpoznaniem przedmiotowej sprawy i występujące – w ocenie skazanego – nieprawidłowości w zakresie procedowania Sądów obu instancji. Zapoznanie się z wywodami Sądu Najwyższego dowodzi przy tym, że przekonująco odniesiono się do tych kwestii.

Wywody skarżącego sprowadzają się obecnie do zaprezentowania odmiennego niż Sąd Najwyższy stanowiska, co nie może okazać się skuteczne. Uwagi autora zażalenia stanowią w istocie kolejną próbę podważenia ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę zapadłego w jego sprawie wyroku. Skarżącemu przypomnieć więc trzeba, że prawomocny wyrok, który zapadł w jego sprawie, objęty jest domniemaniem prawidłowości. Natomiast wniosek o wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, a nie instrument do kolejnego kwestionowania poczynionych w prawomocnym wyroku ustaleń.

Powyższe rozważania wskazują, że wniesiony środek odwoławczy nie mógł spowodować wzruszenia zaskarżonej decyzji procesowej Sądu Najwyższego. W pełni prawidłowo, w oparciu o regulację art. 545 § 3 k.p.k., odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Skoro zatem kwestionowane rozstrzygnięcie jest zasadne, a wniesione zażalenie tej oceny zmienić nie może, albowiem nie podnosi żadnych okoliczności, które mogą być rozpatrywane jako przyczyny wznowienia postępowania, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

[J.J.]

[a.ł.]

Jarosław Matras

Jacek Błaszczuk

Zbigniew Puskarski